

hurtigt, faar man dem meget hurtigere ved at henvende sig til en solid Bank. Har Banken ikke Pengene liggende, kan den pr. Telegraf og pr. omgaaende Post have de Penge, man skal bruge, i Løbet af Natten eller Formiddagen næste Dag, naar det er om Aftenen, det bestemmes. Og det er dog saaledes, at naar det er solide Forretninger, eller det er solide Folk, der skal gøres Forretning med, kunne de faa Henstand en kort Tid.

Naar det ærede Medlem udtalte, at i Udlandet havde de saa mange flere Filialer end vi, i Forhold til Indbyggerantallet — og det kan være meget rigtigt, og det kan godt være, at disse Filialer staa sig helt godt — skal man huske paa, at disse Filialer have ligget der i mange Tider, og man skal huske paa, hvordan Pengeforholdene have udviklet sig i Udlandet og her. Disse Filialer kunne staa som selvstændige Banker og bære hele deres Forretning selv, uden at ty til Hovedkassen, men disse Filialer, som der her bliver Tale om, ville faa deres Børnesygdomme akkurat ligesom en anden Bank, indtil de blive indarbejdede. De kunne ikke fra først af bære sig selv, men skulle tværtimod have et betydeligt Tilskud.

Det er den ene Side af Sagen, men saa kommer der en anden Side, som jeg synes, at man skal være meget varsom med. Det er den, at hvis man nu faar en hel Del Filialer ude i Landet — og det maa egentlig være Hovedtanken for de ærede Forslagsstillere, at de skulle overtage hele vor Omsætning saa vidt som muligt —, driver man derved Nationalbanken ind paa at gøre en Del større Omsætning med Handel, saa at den derved binder en Del af sin Kapital i disse Omsætninger. Og da kan man godt træffe at faa det Forhold, man havde i 1857. Da stod Nationalbanken billig overfor private og satte en hel Del Penge i Ejendomme. Saa kom Pengekrisen. Nationalbanken havde bundet for stor en Del af sin Kapital, og saa kunde den ikke, selv om den var solid nok, hjælpe de handlende og Ejendomsbesidderne udover Krisen, som den egentlig skulde. Deri kan der altsaa ligge den Fare, at den paa Grund af sine Filialer maa kræve et saa stort Overskud af sine udstedte Sedler, at den ikke kan komme os til Hjælp, hvis der kommer en Pengekrise, altsaa hjælpe de andre Pengeinstitutter og de handlende udover en saadan Krise.

Dette er i korte Træk min Opfattelse af disse Filialer. Jeg vil meget fraraade,

at man gaar dertil. Man kan ikke se hvor langt man vil komme til at strække sig, og hvilken Indflydelse det kan faa paa Nationalbankens Soliditet. Dernæst kan jeg ikke med min bedste Villie forstaa, at disse Filialer skulde kunne byde bedre Betingelser end vore nuværende godt funderede Banker, som have deres Kendskab og deres Forbindelser omkring imellem Befolkningen. Denne vil blive betjent lige saa billigt og lige saa hurtigt og langt bedre ved de Banker, vi have, end ved disse Filialer. Man kan kun opnaa dette, at skal man endelig have dem, vil Nationalbanken forlange et betydeligt aarligt Afdrag i det Tilskud, den skal give til Statskassen. Men hvad skulle vi egentlig med en Filial, naar vi skulle betale for at have den liggende? Hvis vi ville betale vore nuværende meget solide Banker en Sum ud af Statskassen paa 25—30,000 Kr. aarlig, tror jeg nok, de kunne konkurrere med Nationalbanken med Hensyn til at give Laan, netop paa saa fine Papirer, som Nationalbanken kun indlader sig med. Jeg mener, at vi herved let drive Nationalbanken ud i usikre Forretninger. Nationalbanken har hidtil kunnet holde sig til de fine Papirer og de solide Folk, og jeg synes, at skulde man komme dertil, at vore Pengesedler daledede i Værdi, hvad der meget godt kunde tænkes, hvis Nationalbanken indlod sig med store usolide Forretningsforbindelser, og der saa kom en Krise og den blev dragen ind med, vilde det være noget af det skrækeligste for hele vor Samfundsudvikling, som kunde tænkes. Derfor vil jeg meget fraraade, at man gaar med til det Ændringsforslag, som Flertallet der har stillet om at paatvinge Nationalbanken Oprettelsen af Filialer.

P. Knudsen: Den Forhandling, som for lidt siden fandt Sted her i Tinget under Behandlingen af det af os stillede Forslag om Overgang til Dagsordenen, har til Dels været ført ogsaa i Udvalget, og da det sluttede med, at vi 4 Forslagsstillere kom til at staa alene med Forslaget, vare vi saa temmelig klare over, at det ikke vilde lykkes os ved denne Lejlighed at faa vort principale Forslag ført igennem. Vi have derfor indtaget et subsidiært Standpunkt til det foreliggende Lovforslag, hvilket munder ud i en Række Ændringsforslag, som jeg nu skal tillade mig at motivere.

Jeg skal dog først bemærke, at vi i Udvalget ogsaa gjorde et Forsøg paa at